

Arrest

nr. 189 843 van 18 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 januari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 3 mei 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 januari 2017 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde

aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 1 februari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B.(...) M.(...), V.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

B.(...) M.(...), A.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

B.(...) M.(...), C.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

B.(...) M.(...), I.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Azerbeidzjan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd 16.01.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 03.05.2016 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 01.04.2016 van de asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980).”

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 januari 2017 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan ook op 1 februari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“Il est enjoint à Madame,

De mevrouw,

nom/naam : B.(...) M.(...)

prénom/voornaam : V.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Azerbeidzjan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dans les 7 jours de la notification de décision binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"Il est enjoint à Madame,

De mevrouw,

nom/naam : B.(...) M.(...)

prénom/voornaam : A.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Azerbeïdzjan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre, wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dans les 7 jours de la notification de décision

binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable
Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

Ten aanzien van derde verzoekster:

"Il est enjoint à Madame,

De mevrouw,

nom/naam : B.(...) M.(...)

prénom/voornaam : C.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Azerbeïdzjan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
dans les 7 jours de la notification de décision*

binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

Ten aanzien van vierde verzoeker:

"Il est enjoint à Monsieur

De heer

nom/naam : B.(...) M.(...)

prénom/voornaam : I.(...)

date de naissance/geboortedatum : (...)

lieu de naissance/geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit : Azerbeïdzjan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 jours de la notification de décision

binnen 7 dagen na de kennisgeving

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : pas en possession d'un passeport valable

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partijen. Volgens de verwerende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid

zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers zich met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) beperken tot volgende overwegingen: *“Overwegende dat de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers samen betekend werden met de beslissing tot weigering van verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Dat het dus hiermee verband houdende beslissingen betreft. Dat gezien het bovenstaande de beslissing tot weigering van de toekenning van een verblijfstitel op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 nietig verklaard dient te worden. Dat de bevelen om het grondgebied te verlaten die verband houden met vermelde beslissing dus eveneens nietig verklaard dienen te worden.”*

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers eigenlijk geen afzonderlijke middelen aanvoeren tegen de verwijderingsmaatregelen. Daarnaast werd de aanwezige raadvrouw van verzoekers ter terechtzitting gewezen op de exceptie van niet-ontvankelijkheid die door de verwerende partij werd opgeworpen, waarna deze verwees naar de algemene rechtspraak van de Raad. De raadvrouw van de verwerende partij stipte op haar beurt aan dat in het verzoekschrift nergens een schending van een hogere rechtsnorm werd aangevoerd, zodat ‘de algemene rechtspraak van de Raad’ te dezen niet kan worden toegepast.

3.4. Aangezien verzoekers niet kunnen worden gevolgd waar zij poneren dat de bevelen om het grondgebied te verlaten loutere gevolgbeslissingen zouden zijn en aangezien zij de vaststelling niet betwisten dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort waardoor zij inderdaad in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, was de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* in beginsel verplicht om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers evenmin de schending van een hogere rechtsnorm aanvoeren die de automatische toepassing van voormelde wetsbepaling in de weg zou staan, kan de Raad niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden voor zover de vordering gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.024).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van het “*voorzorgsbeginsel*” en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“(…) Wat betreft de beslissing van onontvankelijkheid 9ter

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij de ernst van de ziekte van verzoekster niet in twijfel trekt.

Dat verzoekster gehospitaliseerd moest worden om via laparoscopie een tweezijdige plaat te plaatsten om een linker Spiegel hernia te verzorgen.

Dat verzoekster eveneens aan een suikerziekte van het type II lijdt.

Dat zij van 20 oktober 2014 tot 31 oktober 2014 in de dienst cardiologie van de Centre Hospitalier de l'Ardenne gehospitaliseerd werd wegens braken, HTA en spraakstoornissen van het type afasie van Wernicke.

Overwegende dat in een uitvoerig medisch getuigschrift van 19 november 2015 gedateerd, Dr. D. aanduidt dat verzoekster lijdt aan « de graves problèmes dépressif et anxieux sur fond d'allure psychotique paranoïde avec manifestations d'hallucinations, d'agressivité, de confusion mentale, de désordres caractériels, de sentiments d'être suivie, d'insomnies, de cauchemars, de crise d'absence, de céphalées, le tout sur fond suicidaire.»

Dat hij aanduidt dat verzoekster aan een ernstige aandoening lijdt.

Dat verzoekster in de dienst psychiatrie van de CHR van NAMEN is gehospitaliseerd.

Dat haar psycholoog verklaart : « Madame présente unesympptomatologie dépressive majeure d'origine psycho-traumatique avec des symptômes psychotiques et avec des idées suicidaires manifestes, des troubles du sommeil, cauchemars répétitifs, fatigue intense, isolement, ralentissement psychomoteur importants, troubles de l'attention, d'orientation, de la concentration et de la mémoire, symptômes dissociatifs, migraines persistantes, épisodes hallucinatoires »J

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij meldt dat de pathologie van verzoekster geen rechtstreekse bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene noch een bedreiging voor haar fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling om reden dat de behandeling en de medische behandeling in AZERBAÏDJAN beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat de raadgevende geneesheer tot slot meldt dat er geen contra-indicatie bestaat voor een terugkeer van verzoekster naar AZERBAÏDJAN.

ENIGMIDDEL

Overwegende dat verzoekers een enig middel nemen van de schending van artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

• Eerste lid : De toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de zorgen.

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij in de bestreden beslissing meldt dat de pathologie waaraan verzoekster lijdt een ziekte vormt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een bedreiging voor haar fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandelingen bestaan in het land van herkomst, gezien de vereiste zorgen in hun land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij meldt dat de vereiste zorgen in het land van herkomst van verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat nochtans uit het onderzoek blijkt dat deze zorgen in het land van herkomst niet toegankelijk noch zelfs beschikbaar zijn.

I. De beschikbaarheid van de zorgen.

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij meldt dat de geneesheren-specialisten en de geneesmiddelen die de gezondheidstoestand van verzoekster vereist in AZERBAÏDJAN beschikbaar zijn.

Dat deze beslissing van de raadgevende geneesheer van tegenpartij uitdrukkelijk verwijst naar de informatie afkomstig van de databank MedCOI, en deze zelfs aanhaalt.

Dat onderzocht dient te worden of de motivering van deze beslissing de wettelijke voorwaarden beantwoordt.

Dat het in feite om een motivatie met verwijzing gaat, de raadgevende geneesheer van de tegenpartij, waarvan de beslissing in bijlage aan huidig bestreden beslissing gevoegd is, verwijst naar de inhoud van andere bronnen.

Dat de wetgever, de wet van 29 juli 1991 aannemend, in artikelen 2 en 3 van deze wet aan de administratieve overheden de verplichting oplegt hun beslissing te motiveren.

Dat deze artikelen bepalen dat 'Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat de bestuurshandeling krachtens artikel 3 van de wet van 29 juli 1992 de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat deze verplichting van aard is aan de justitiabelen toe te laten de motiveringen van de beslissing te verstaan, en, indien nodig, een beroep tegen deze in te dienen.

Dat verzoekster in casu bij lezing van de bestreden beslissingen niet in staat is te verstaan om welke motieven de raadgevende geneesheer van de tegenpartij heeft geacht dat op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 er geen reden is om haar een verblijfstitel toe te staan.

Dat dit advies van de raadgevende geneesheer volgens de rechtspraak van deze Rechtsmacht een integrerend deel vormt van de bestreden beslissing (RvV, arrest 25 mei 2016 (nr. 168.296).

Dat de Raad van State toegeeft dat een bestuurshandeling wordt gemotiveerd met verwijzing naar een andere akte die in casu de databank MedCOI zou kunnen zijn.

Dat de motivering met verwijzing in de vaste rechtspraak van de Raad van State echter wordt aangenomen in ruil voor het naleven van sommige voorwaarden.

Dat de Raad twee voorwaarden oplegt :

• Het document waarnaar verwezen wordt houdt een voldoende motivering in;

- *Het document waarnaar verwezen wordt is ten laatste gekend op het ogenblik van de kennisname van de beslissing zelf, of als het document bijgevoegd is bij de beslissing of als het voor de beslissing meegedeeld werd;*

Dat verzoekers in casu, zoals hierboven vermeld, op het ogenblik waarop de bestreden beslissing hen werd betekend geen toegang hebben gehad tot de documenten afkomstig uit de databank MedCOI waavan sprake in de bestreden beslissing.

Dat, zonder rekening te houden met de andere voorwaarde, vastgesteld dient te worden dat de bestreden bestuurshandeling niet is gemotiveerd in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch in de zin van de rechtspraak van de Raad van State, gezien verzoekster wanneer de beslissing haar werd betekend, niet in het bezit was van de informatie afkomstig uit deze databank.

Dat de bestreden beslissing nog minder verstaanbaar is dat verzoekster talrijke documenten heeft ingediend, aantonend dat de zorgen en geneesmiddelen in het land van herkomst niet beschikbaar zijn, wat door tegenpartij niet daadwerkelijke bestreden wordt.

Dat verzoekster verwijst naar documenten die in bijlage aan haar verzoekschrift werden ingediend.

Dat deze documenten aantonen dat de gezondheidszorgen in AZEBAIDJAN niet goed zijn.

Dat het systeem ongelijk is gezien het een onderscheid maakt tussen de openbare ziekenhuizen en de private ziekenhuizen.

Dat, hoewel de openbare ziekenhuizen in principe kosteloos zijn, « (ils) sont mal équipés et les étrangers malades sont invités à sponsoriser le personnel soignant. ».

Dat het gezondheidzorgstelsel in AZEBAIDJAN corrupt is.

Dat de vroegere medische ziekenhuizen van het Sovjettijdperk dateren, voor zover zij slecht uitgerust en ongezond zijn, en dat de voornaamste geneesmiddelen ontbreken.

Dat gezondheidszorgen die in de privé-ziekenhuizen verstrekt worden zeer duur zijn.

Dat de gezondheidstoestand van verzoekster nochtans een zeer regelmatige psychologische en psychiatrische begeleiding vereist.

Dat bij deze follow-ups nog een medische follow-up komt om de suikerziekte van het type II waaraan verzoekster lijdt te behandelen.

Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij zich ertoe beperkt te verklaren dat de gezondheidszorgen beschikbaar zijn.

Dat hij de naam van de twee ziekenhuizen meldt waar een psychiatrische follow-up beschikbaar is.

Dat hij de verblijfplaats van verzoekster echter helemaal niet in acht neemt.

Dat het laatste adres van deze laatste te Sumgait, distrikt 45, huisnr 6/29 app. 18 gelegen is.

Dat het ziekenhuis waar de personen om reden van hun psychiatrische problemen kunnen worden geïnterneerd op de kaart onvindbaar is.

Dat het werkelijk bestaan van dit ziekenhuis dus in twijfel kan worden getrokken.

Dat de raadgevende geneesheer, wat de beschikbaarheid van de geneesmiddelen betreft, zich ertoe beperkt vast te stellen dat een type geneesmiddelen beschikbaar is om vast te stellen dat de antipsychotica in AZERBAÏDJAN beschikbaar zijn.

Dat dit duidelijk onvoldoende is om het bestaan aan te tonen van de geneesmiddelen die nodig zijn om verzoekster te behandelen.

Dat deze laatste een zware medische behandeling moet volgen.

Dat de geneesheer zich in ieder geval ertoe beperkt tot een analyse van de geneesmiddelen en ziekenhuizen die de psychologische problemen betreffen waaraan verzoekster lijdt.

Dat verzoekster nochtans aan andere gezondheidsproblemen lijdt waarvan de ernst door tegenpartij niet in twijfel wordt getrokken.

Dat de medische behandeling zeer zwaar is, zoals in het kader van de verblijfsaanvraag uitgelegd en aangetoond door de medische getuigschriften die ter staving van de aanvraag worden ingediend.

Dat verzoekster om reden van haar fysische gezondheid reeds werd gehospitaliseerd.

Dat tegenpartij geenszins uitlegt waarom zij de gezondheidsproblemen van verzoekster niet aansnijdt.

Dat zij dus duidelijk de argumenten niet beantwoordt die worden ingeroepen ter staving van de asielaanvraag voor dewelke de bestreden beslissing werd uitgesproken.

Overwegende dat tegenpartij dus duidelijk artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen schendt, evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II. De toegankelijkheid tot de gezondheidszorgen.

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij verklaart dat de gezondheidszorgen in AZERBAÏDJAN toegankelijk zijn.

Dat hij niet betwist dat de gezondheidszorgen zeer duur zijn.

Dat, zoals uitgelegd in het verzoekschrift « le prix moyen d'une consultation chez un médecin généraliste ou chez un spécialiste est élevé.

Dat « en cas d'accident ou de maladie graves, il n'est pas rare que les victimes ou malades se rendent en Turquie et en Iran »

Dat verzoekster zoals vroeger uitgelegd, aan ernstige aandoeningen lijdt die een belangrijke kaderregeling en een zware medische behandelingen vereisen.

Dat een gewone kleine uitstel van deze zorgen een risico op zelfmoord en een verergering van de psychopathologische toestand als gevolg zou hebben.

Dat deze beweringen de elementen staven die zich in de door verzoekster in bijlage gevoegde verslagen bevinden.

Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij verklaart « Betrokkene en haar drie meerderjarige kinderen meppen geen bewijs van arbeidongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tót de arbeidsmarkt in hun land van oorspong »

Dat bij lezing van dergelijke verklaringen duidelijk is dat de raadgevende geneesheer niet kennis heeft genomen van de medische getuigschriften die aan de aanvraag 9ter waren gevoegd noch van degene die nadien werden meegedeeld.

Overwegende dat in een uitvoerig medisch getuigschrift van 19 november 2015 gedateerd, Dr. D. aanduidt dat verzoekster lijdt aan « de graves problèmes dépressif et anxieux sur fond d'allure psychotique paranoïde avec manifestations d'hallucinations, d'agressivité, de confusion mentale, de désordres caractériels, de sentiments d'être suivie, d'insomnies, de cauchemars, de crise d'absence, de céphalées, le tout sur fond suicidaire.»

Dat hij aanduidt dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt zeer ernstig is.

Dat verzoekster in de dienst psychiatrie van de CHR van NAMEN is gehospitaliseerd.

Dat gezien verzoekster niet kan werken, zij geen inkomen zal hebben.

Dat verzoekster als apostaat wordt aangezien.

Dat zij bijgevolg door haar gezin en door de maatschappij verworpen zal worden.

Dat het in deze omstandigheid bijna onmogelijk is werk te vinden.

Dat niemand haar uiteraard hulp zal bieden.

Dat de Raad van State ter zake een vaste rechtspraak heeft : «Lorsque l'autorité rejette une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, elle doit prendre en considération l'état d'indigence de l'étranger ainsi que la qualité des soins disponibles dans son pays d'origine » (CE n° 129265 du 15 mars 2004).

Dat wat betreft de psychiatrische ziekenhuizen waarvan de raadgevende geneesheer verklaart dat zij in het land van herkomst beschikbaar zijn, deze hun werkelijke toegankelijkheid niet in acht neemt.

Dat hij de woonplaats van verzoekster niet vermeldt.

Dat, meer bepaald, wat betreft het ziekenhuis waar de personen om reden van hun psychiatrische problemen kunnen worden geïnterneerd op de kaart onvindbaar is.

Dat tegenpartij, volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de toestand van verzoeker in concreto in acht moet nemen

Dat hij de daadwerkelijke toegang tot de gezondheidszorgen moet onderzoeken. (Zie namelijk het arrest van de DvV met het volgend rolnummer : 176 248).

Dat dit in de praktijk duidelijk niet het geval is.

Dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij verklaart dat een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekster niet gecontraïndiceerd is.

Dat de verschillende geneesheren nochtans uitdrukkelijk vaststellen dat een terugkeer naar het land ondenkbaar is. (Zie namelijk het medisch getuigschrift van Dr. V. D.).

Dat verzoekers, ter informatie, in bijlage aan huidigberoep een artikel van de Lalibre.be voegen.

Dat dit artikel het standpunt benadrukt van de federale ombudsman ten opzichte van de geneesheren van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat dit op zijn minst verbazingwekkend is.

Dat de gezondheidszorgen bij lezing van de hierboven vermelde elementen voor verzoekster in haar land van herkomst dus niet toegankelijk zullen zijn.

Dat de bestreden beslissing die het tegengesteld beweert, dus duidelijk slecht gemotiveerd is.

Dat tegenpartij dus duidelijk artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen schendt, evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

• *Tweede lid : Het oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen van verzoeker en het land van herkomst.*

Overwegende dat verzoekster aan depressieve angststoornissen lijdt die te wijten zijn aan de gebeurtenissen die zijn in haar land van herkomst heeft ondergaan.

Dat haar psycholoog zo verklaart « Ces symptômes actuels vu leurs gravités et leur durée, nous semblent indéniablement être la conséquence des événements traumatiques vécus au pays d'origine et qui ont motivés leur demande d'asile ».

Dat zij geneesmiddelen neemt om haar gezondheidstoestand te verzorgen en op het psychologisch en het psychiatrisch vlak opgevolgd moet worden.

Dat een vestiging van verzoekster in een andere streek trouwens niet mogelijk is voor zover verzoekster HET GANSE land en niet alleen haar stad met haar vrezen en haar psychologische problemen gelijk stelt.

Dat de raadgevende geneesheer van tegenpartij nergens gewag maakt van het oorzakelijk verband tussen de gezondheidsproblemen van verzoekster en het land van herkomst.

Dat het nochtans een belangrijk element ter staving van de aanvraag betreft.

Dat dit wordt benadrukt door het feit dat het geheel van het medisch personeel dat in het herstelproces van verzoekster is betrokken eenstemmig is in zijn oordeel dat verzoekster absoluut niet naar haar land van herkomst moet terugkeren.

Dat tegenpartij de redenen waarom dit element niet in acht werd genomen geenszins uitlegt.

Dat het middel oprecht is.

Dat tegenpartij dus duidelijk artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen schendt, evenals artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzorgsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”

Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een Franstalig internetartikel toe van 'Le Soir' van 22 februari 2012 onder de titel "Les médecins de l'Office des Etrangers influencés pour être plus durs" (Verzoekschrift, bijlage 2).

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van het "voorzorgsbeginsel" aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de eerste bestreden beslissing dit beginsel, dat betrekking lijkt te hebben op preventieve maatregelen ter vermindering van een bepaald risico, zou schenden.

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 ; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.7. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 16 januari 2017 dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829). In het medisch advies wordt het volgende gesteld:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.05.2016

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 19/4/2016, 16/2/2016 dr. V. D. P., betrokkene zou, mogelijks ten gevolge van een posttraumatisch stress-syndroom, lijden aan hallucinaties en zelfs suïcidale neigingen. Er was een hospitalisatie in Namen vanaf 15/4/2016 tot 18/6/2016, en een nieuwe hospitalisatie vanaf 23/9/2016 en er worden anti-psychotica voorgeschreven.

- 20/2/2016, Mevr. K., betrokkene vreest ervoor uitgewezen te worden, er wordt gesteld dat betrokkene, die in een raciaal gemengd huwelijk zit, hierdoor sociale moeilijkheden kent, aangezien gemengde huwelijken slecht aanzien worden.

- 26/8/2016, 13/10/2016, 26/09/2016, 14/11/2016, 28/11/2016 Dr. V., psychotische decompensatie bij een depressieve patiënte. Het hospitalisatieverslag van de hospitalisatie in Namen van 15/4/2016 tot - 18/6/2016 wordt bijgevoegd. Er worden hallucinaties en zelfmoordgevaar vermeld.

II. Analvse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 51-jarige dame ten gevolge van een PTSD psychiatrische problemen kent (depressie met psychotische neigingen) en zelfs met suïcidale neigingen.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten in de psychiatrie maar dit is zeker mogelijk in haar herkomstland, Azerbeidzjan.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Azerbeidzjan, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is, is het voldoende dat de betrokkene in haar land van herkomst medische verzorging kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door onderstaande beschikbaarheidsstudie.

III. Beschikbaarheid van de behandeling:

Voor de behandeling en opvolging van PTSD met psychotische kenmerken zijn er in het herkomstland Azerbeidzjan voldoende behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier. Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOL-databank[21: REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS:

BMA 8332

inpatient treatment by a psychiatrist Available, Public Psychiatric Clinic 1,69/71 Sheykh Huseyn Street, AZ Mashtagi settlement (Public Facility)

outpatient treatment and follow up by a psychiatrist Available. Psychiatric Clinic 2 40 Suleyman Rustam Street Baku, (Public Facility).

Anti-psychotische medicatie staat eveneens ter beschikking in Azerbeidzjan:

olanzapine Psychiatrv: antipsych: tics: modern atypical Available, Deutsche Apotheke, Fizuli st. 49, next to winter boulevard, Baku, (Private Facility).

Deze info werd bijgevoegd in het administratief dossier.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in haar herkomstland.

IV. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg, zodra de huidige hospitalisatie achter de rug is.

V. Toegankelijkheid:

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Azerbeidzjan. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende. Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al (ais volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken. (...) '(Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Een opname in een psychiatrische instelling kost tussen de 50-100 US dollar per dag, ambulante opvolging door een psychiater kost tussen de 10-30 US dollar afhankelijk van de regio. Het feit dat een behandeling moeilijk toegankelijk zou zijn omwille van logistieke, praktische of geografische redenen is op zich geen doorslaggevend element (arrest 46553/99 van 15 februari 2000 van het EHRM, de zaak SCC vs Zweden of arrest 17868/03 van 22 juni 2004 van het EHRM, de zaak Ndangoya vs Zweden)

Betrokkene en haar drie meerderjarige kinderen (...) leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor hun levensonderhoud en de kosten

die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Azerbeidzjan geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

VI. Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Azerbeidzjan. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Azerbeidzjan.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben”

4.8. In hun middel stellen verzoekers dat uit het onderzoek blijkt dat de zorgen in het land van herkomst niet beschikbaar, noch toegankelijk zouden zijn. Zij betwisten niet dat zij in kennis werden gesteld van het hierboven geciteerde advies van de arts-adviseur, maar menen dat zij geen toegang hebben gehad tot de in het advies vermelde documenten uit de zogeheten MedCOI-databank waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen waardoor de beslissing volgens hen gebrekkig gemotiveerd zou zijn.

4.9. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur op basis van de door verzoekers aangeleverde medische attesten concludeert dat eerste verzoekster ten gevolge van een PTSD psychiatrische problemen kent (depressie met psychotische neigingen) en zelfs met suïcidale neigingen waardoor opvolging door een psychiater en beschikbaarheid van antipsychotica van belang zijn. Op grond van de informatie uit de MedCOI-databank, komt de arts-adviseur tot de conclusie dat de noodzakelijk geachte behandeling in Azerbeidzjan beschikbaar en toegankelijk is. De samenvatting van de informatie betreffende de beschikbaarheid werd als volgt opgenomen in het advies:

“BMA 8332

inpatient treatment by a psychiatrist Available, Public Psychiatric Clinic 1,69/71 Sheykh Huseyn Street, AZ Mashtagi settlement (Public Facility) outpatient treatment and follow up by a psychiatrist Available. Psychiatric Clinic 2 40 Suleyman Rustam Street Baku, (Public Facility).

Anti-psychotische medicatie staat eveneens ter beschikking in Azerbeidzjan:

olanzapine Psvchiatr: antipsychotics: modern atypical Available, Deutsche Apotheke, Fizuli st. 49, next to winter boulevard, Baku, (Private Facility).”

Met betrekking tot de toegankelijkheid werd verwezen naar volgend document: *“BDA-20160804-AZ-6335, Belgian Desk on Accessibility, 25.08.2016.”*, waarvan een afschrift in het administratief dossier werd opgenomen.

De objectieve informatie uit de MedCOI-databank kan bezwaarlijk als een ‘motivering door verwijzing’ worden beschouwd in de zin van de rechtspraak van de Raad van State, aangezien deze landeninformatie die door artsen wordt aangeleverd onmogelijk kan worden beschouwd als een bestuurshandeling die zelf onderworpen zou zijn aan de formele motiveringsverplichting. Bovendien blijkt uit het middel dat verzoekers wel degelijk in staat waren om te begrijpen waarom hun aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en verweer te voeren tegen de vaststellingen van de arts-adviseur. Verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat de MedCOI-informatie samen met de bestreden beslissing aan hen ter kennis had moeten worden gebracht. Ter verduidelijking kan worden verwezen naar voetnoot (2) van het advies, waarin wordt uiteengezet dat het MedCOI-project een initiatief is van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering (BMA),

heden 12 partners telt (11 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en gefinancierd wordt door het *European Refugee Fund*. Lokale artsen die in het land van herkomst werken, waarvan de identiteit beschermd wordt, werden uitgekozen door ambtenaren van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken via haar ambassades in het buitenland op basis van vooraf vastgelegde selectiecriteria: betrouwbaarheid, over een medisch professioneel netwerk in het land van herkomst beschikken, in het land van herkomst wonen en werken, over talenkennis beschikken en meer praktische criteria, zoals communicatiemogelijkheden en over voldoende tijd beschikken om de aanvragen te verwerken. Deze artsen werden gecontracteerd door het BMA in Nederland om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandelingen in de landen waar zij verbleven. De identiteit van de lokale artsen wordt om veiligheidsredenen beschermd. De persoonlijke gegevens en CV's van de lokale artsen zijn gekend door het BMA en het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland. De exacte specialisatie van de lokale arts is irrelevant omdat één van de selectiecriteria hun medisch professioneel netwerk in het land van herkomst is. Op deze manier kunnen zijn vragen over eender welke medische specialisatie beantwoorden.

De medische informatie die door International SOS, Allianz Global Assistance en de lokaal gecontracteerde artsen wordt verstrekt, wordt beoordeeld door de artsen van het BMA.

4.10. Verzoekers slagen er niet in de concrete vaststellingen van de arts-adviseur over de beschikbaarheid van zowel ambulante als residentiële psychiatrische *follow-up* en van anti-psychotische medicatie te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot enkele affirmaties en betogen weliswaar dat zij bij hun initiële aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 mei 2016 bepaalde documenten hadden gevoegd die aantonen dat de zorgen en geneesmiddelen niet beschikbaar zouden zijn, maar zij verzuimen om thans nader in te gaan op deze stukken. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat deze documenten geenszins van aard zijn om het hierboven weergegeven medisch advies wezenlijk te vitiëren. Deze stukken (AD, Aanvraag 3 mei 2016, bijlagen 9-13) omvatten 1) een landenrapport over de behandeling van psychische aandoeningen in Bosnië-Herzegovina, dat totaal niet op onderhavige situatie kan worden betrokken, 2) het klassemment van de Wereldgezondheidsorganisatie waarbinnen Azerbeidzjan de 109de plaats inneemt, maar waaruit geen conclusies kunnen worden getrokken en 3) een aantal reisadviezen voor Azerbeidzjan vanwege de Canadese, Belgische en Franse overheid, waarin wordt gesteld dat de openbare medische zorginstellingen suboptimaal zijn uitgerust. In hun middel herhalen verzoekers dat er in Azerbeidzjan een onderscheid bestaat tussen openbare en private ziekenhuizen, die zeer duur zouden zijn en dat de gezondheidszorg nog uit het Sovjet-tijdperk dateert. Verzoekers beweren ook dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt vast te stellen dat een bepaald type geneesmiddelen beschikbaar is. In elk geval kan uit het betoog van verzoekers dat niet met actuele en gedetailleerde informatie wordt onderbouwd, niet worden afgeleid dat de vereiste psychiatrische opvolging en psychofarmaca voor eerste verzoekster niet beschikbaar zouden zijn in Azerbeidzjan.

Terloops stipt de Raad aan, zoals ook in het advies wordt vermeld, dat de beoordeling van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de toegankelijkheid ervan, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, geen verplichting inhoudt voor de ambtenaar-geneesheer om zich ervan te vergewissen dat de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat identiek of vergelijkbaar is met dat in België.

4.11. Tevens stellen verzoekers in hun middel te betwijfelen dat het openbare psychiatrische ziekenhuis dat in het advies van de arts-adviseur wordt vermeld werkelijk zou bestaan omdat zij er niet in slagen dit op de kaart terug te vinden. Door te wijzen op hun onvermogen om dit terug te vinden tonen zij echter niet aan dat de instelling niet zou bestaan. Ook waar verzoekers stellen dat de verblijfplaats van eerste verzoekster in Azerbeidzjan niet in acht werd genomen, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in beginsel enkel voortvloeit dat een adequate behandeling mogelijk is in "*het land van herkomst*" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. Verzoekers beklagen zich over het feit dat het advies beperkt is tot de vraag of er voor de psychologische problemen van verzoekster geneesmiddelen en ziekenhuizen beschikbaar zijn, terwijl zij beweren dat er nog andere gezondheidsproblemen zijn. Hierbij maakt verzoekster gewag van suikerziekte, maar zij verduidelijkt niet uit welke medische attesten deze andere gezondheidsproblemen zouden blijken.

4.12. Met betrekking tot de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische behandeling in Azerbeidzjan beweren verzoekers dat de gezondheidszorgen in Azerbeidzjan zeer duur zijn en dat eerste verzoekster omwille van haar ernstige aandoening niet kan werken, geen inkomen zal hebben en

door de maatschappij zal worden verstoten. De Raad benadrukt echter dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet vereist dat de noodzakelijk geachte medische behandeling gratis verstrekt moet worden. Verzoekers brengen in hun middel niets in tegen de overweging uit het advies dat van de drie meerderjarige kinderen van eerste verzoekster geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorligt waardoor zij in staat moeten worden geacht voor de kosten in te kunnen staan. Verzoekers betwisten evenmin de stelling van de arts-adviseur dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkenen in Azerbeidzjan geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien weerleggen verzoekers niet dat zij eventueel een beroep zouden kunnen doen op het Re-integratiefonds van het IOM om de re-integratie in hun land van herkomst te vergemakkelijken.

4.13. Met betrekking tot de medische contra-indicatie om te reizen verwijst verzoekster in haar middel naar het attest van dr. V.D.P. van 19 april 2016 waarin wordt gesteld dat eerste verzoekster *“actuellement incapable de voyager”* is omwille van de opname in Namen. De Raad stelt vast dat hiermee in het advies wel degelijk rekening werd gehouden aangezien daarin wordt gesteld dat uit de voorgelegde medische dossierstukken niet blijkt dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen *“zodra de huidige hospitalisatie achter de rug is”*.

4.14. In zoverre verzoekers in hun middel verwijzen naar het Franstalig internetartikel van ‘Le Soir’ van 22 februari 2017, dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlage 2) en dat zij als *“verbazingwekkend”* bestempelen, merkt de Raad op dat uit het rapport van de Federale Ombudsman over de medische regularisaties niet kan worden afgeleid dat de aanvraag van verzoekers niet op een deugdelijke manier zou zijn behandeld.

4.15. In een tweede middelonderdeel opperen verzoekers dat geen rekening werd gehouden met het feit dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de psychologische problemen van eerste verzoekster en haar land van herkomst. Door te wijzen op dit oorzakelijk verband tonen verzoekers evenwel niet aan dat het advies van de arts-adviseur blijk geeft van een incorrecte feitenvinding, of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. De Raad wijst erop dat het medisch advies niet van therapeutische of curatieve aard is en er in wezen enkel op gericht is de ziekte en haar graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid ervan te beoordelen. De controletaak van de arts-adviseur impliceert niet dat hij een onderzoek dient te voeren naar de oorzaken van de medische problematiek en hiervoor de meest geschikte behandelingsstrategie moet uitwerken. Als gevolg van zijn specifieke opdracht zal het standpunt van de arts-adviseur afwijken van dit van de behandelende artsen, bij uitstek wat het opportuun karakter betreft van een terugkeer naar het land van herkomst.

4.16. Er werd geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris en bij uitbreiding de arts-adviseur bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN